

Hij bekeek ze een ogenblik, plukte aan zijn stoppelige kin, en liet vervolgens zijn geweer weer blaffen.

Achter hen zwegen de kanonnen, gebombardeerd, weggevaagd; ja, overpeinsde hij, dat zal het einde wel zijn.

De vijandelijke artillerie kondigde een stormloop aan.

Tik-tik-tik-tik. . . . het hagelde granaatscherfjes tegen zijn helm.

Men begon nauwkeuriger te richten. De aarde om de spleten spoot omhoog, fantastisch door de gloeiende zon belicht.

„Eén goed schot, en onze spleet wordt dichtgedrukt, misschien verstenen wij dan wel. Onze nakomelingen. . . . klok-klok, dat zijn grote brokken. Ik geloof, dat het nu pas gaat beginnen. Wat een proppenschietters hebben wij eigenlijk. Was er maar een verbindingsloopgraaf, waar is de luit eigenlijk gebleven? Gek, dat de vogels doorfluiten, moet je die malle merels horen. Zou het in het ledikantje liggen? Het hemeltje gesloten? Zuster, ik ben de vader, mag ik even kijken? Wat een apie, hè? Hahaha! Klok-klok, ai, die was bijna raak, wat een gat!”

De sergeant keek naar de boomstam, die hun spleet stutte.

„Dwars er doorheen!”

Hij streelde de stam, maar trok snel zijn hand weg, uit plotseling bijgeloof, dat een tweede maal dezelfde plaats getroffen kon worden. Aan zijn voeten lag de korporaal. Hij lag voorover, en alleen het vage trekken van een arm wees erop, dat hij leefde.

De sergeant trok hem omhoog:

„Hoe staat het met je?”

Hij keek weer in het imbeciele gezicht. De volkomen wezenloosheid gaf hem een hevige schok. Boven hen dansten in donderende toorn de granaatscherven, tik-tik-klok-klok.

Kijkend naar de andere mannen zag hij, dat zij nog maar met zijn vieren waren.

„Het is ernst!” zei hij hardop.

Hij drukte zich tegen de koele wand aan, maar een der soldaten kwam op hem toe:

„Ik ben mijn rechtersvoerpoot kwijt!” Hij zag den sergeant trouwhartig en verontschuldiging aan, „ik kan niet meer schieten!”

Er klom iets omhoog in de keel van den sergeant, het wilde er uit, maar het kon niet, het keelgat was te nauw. Ja, zo schrompelen de organen zeker ook van honger en moeheid, dacht hij.

Hij beheerste zich:

„Hé, Van Vuren,” schreeuwde hij, „bind zijn arm af!”